

*Hồi Thư Năm Mười Bốn***SÁT KHÍ NGÚT TRỜI**

Lại nói khi Đa Tình kiếm Quân Dực Phong vừa về gần tới chính điện, thì gặp đại sư huynh của ông là Tử Lâm đại sư, vội lên tiếng hỏi:

– Có chuyện gì vậy sư huynh?

Tử Lâm đại sư nét mặt nghiêm trọng nói:

– Ngu huynh triệu tập tất cả tăng lữ tại Thiên Vương tự có ý định cùng bọn Không Không Nhất Tẩu quyết một trận mất còn. Phen này, vì bức “Khổ Thanh đồ”, bốn tự chúng ta không thể lùi bước, nhẫn nhục, làm mất thanh danh của “Thiên Vương thất tăng”.

Hồng Ngư đại sư – Pháp danh của Đa Tình kiếm Quân Dực Phong – Nhìn vị sư huynh khả kính, lẩm bẫm:

– “Khổ Thanh đồ” ơi, mi có biết rằng vì mi mà sắp có bao nhiêu người vong mạng, chắc mi lấy làm hãnh diện lắm!...

“Khổ Thanh đồ” quả là một vật bất tưởng.

Làn sương sớm mờ đục hãy còn bao phủ cửa chùa, hồi chuông ngân rền đã vang lên từng chập...

Một trăm lẻ tám tiếng chuông lờn lộng ngân dội khắp vùng núi rừng tĩnh mịch, tiêu biểu cho mười hai “tháng”, hai mươi bốn “khí” và bảy mươi hai hậu trong một năm vận hành chu lưu vô cùng vô tận.

Tiếng chuông cuối cùng chưa dứt, dư âm còn vang vọng chưa tan, thì hơn một trăm tăng lữ đã nghiêm chỉnh tụ tập đầy đủ trước sân chùa.

Đứng trước hành lang thiền viện, Tử Lâm đại sư, đưa mắt nhìn tăng lữ khắp một lượt rồi trầm giọng:

– Đêm qua, Hồng Ngư sư đệ về chùa báo cáo tình hình võ lâm đang rối động. Bọn Không Không Nhất Tẩu cùng Liễu Liễu thần tăng phái Thiếu Lâm đã kết hợp với Thiên Quỷ giáo Quỷ Cư bà, sắp sửa kéo đến xâm phạm bốn tự chúng ta. Lũ tà ma ngoại đạo đó đã gửi giấy báo, buổi sáng hôm nay, chúng sẽ đến cầu giáo.

Tới đây, đại sư ngừng lời, nuốt nước miếng như để thấm giọng, rồi nói tiếp:

– Bốn tự từ ngày khai sáng đến nay, đã trải ba đời, oai chấn giang hồ đồng đạo đều coi bốn tự là nơi tàng ẩn tuyệt nghệ bí truyền, nay gặp bọn ngoại đạo đó mưu định xâm nhập quấy phá, vậy chúng ta hãy đồng tâm hiệp lực, đừng để giảm mất uy danh của Thiên Vương tự chúng ta đã tạo bấy lâu nay.

Nghe xong, tăng chúng đồng loạt cất tiếng dạ vang như hồi sấm động, hùng khí ngút trời.

Kim Đinh đại sư bước ra khỏi hàng ngũ, trầm giọng hét lớn:

– “Mài Dao!”

Hơn một trăm vị hòa thượng, nhất loạt đưa tay nhất giới đao bên sườn vung lên.

Trong chớp mắt, cả một vùng sân rộng trước cửa Thiên Vương tự chỉ còn nghe tiếng mài đao chạm đá sột soạt, và thỉnh thoảng một vùng đao quang sáng loáng vung lên.

Hồng Ngư đại sư tuốt kiếm cầm tay, mắt không rời chăm chăm về hướng rừng tùng trước cổng, đợi bọn Không Không Nhất Tẩu, Liễu Liễu thần tăng và Quỷ Cữu bà hương dẫn thủ hạ từ Trung Nguyên kéo ra gây sự với mục đích nhằm vào Ma Điện công tử Y Mộng Lăng đang nằm trong tĩnh xá của Thiên Vương tự. Vì Y Mộng Lăng là đầu mối duy nhất để truy tầm bức “Khổ Thanh đồ” của Thiên Ma lưu lại.

Tất cả đều do lòng tham của con người...

Đám tăng lữ của Thiên Vương tự vốn được huấn luyện kỹ càng nên động tác mau lẹ dị thường, chỉ trong một thoáng đã lập xong một tòa đại trận “Bách Tăng Hội Tôn” ngay trước sân chùa.

Đại trận này, các nhân vật cao thủ giang hồ, chưa một ai được biết. So với “Thất Tinh kiếm trận” của phái Thiếu Lâm, cũng chưa ai rõ hơn kém ra sao?...

Thời gian như ngưng đọng...

Huyền Đinh đại sư, ngửa mặt nhìn trời, hai bàn tay nắm chặt vào nhau, lộ vẻ sốt ruột, lẩm bẩm:

– Quái, tại sao giờ này bọn chúng chưa tới?...

Lam Châu đại sư, xắn cao ống tăng bào, để lộ hai cánh tay gân guốc, cầm thiền trượng động xuống phiến đá kêu coong coong!

Bạch Túc đại sư bàn tay đổ mồ hôi luôn luôn chùi vào vạt áo.

Không khí trước trận chiến, quả là khẩn trương hồi hộp.

Trong tĩnh xá, Y Mộng Lăng bị điểm huyết đặt ngòi trên chiếc ghế, mắt chàng vẫn chăm chú nhìn khuôn mặt Phật Di Lặc chạm nổi chiếc cà rá, khuôn mặt chạm mang nét tươi cười, thần bí, thanh khiết, có lúc lại lộ vẻ ma mị, khiến người ta không biết đường nào mà suy đoán tìm tòi...

Chiếc cà rá chạm mặt Phật Di Lặc này là vật trang sức tùy thân của Thiên Ma Y Dật năm xưa, nó có chứa đựng điều bí mật gì chăng?

Giả như, chiếc cà rá có cất giấu bức “Khổ Thanh đồ” thật thì năm xưa Thiên Ma đã không tùy tiện đem thế tại tiệm cầm đồ ở Bắc Kinh.

Nhìn di vật của phụ thân, Y Mộng Lăng bất giác nổi lòng oán hận ngoại công là Không Không Nhất Tẩu.

Đột nhiên ánh mắt chàng phát hiện có những đường nét khác lạ mờ mờ trên khuôn mặt chàng. Tâm thần chàng chấn động mãnh liệt, rồi trên gương mặt tuấn tú chàng dần dần lộ vẻ tươi cười... Đạo nhõn quang trong cặp mắt trong sáng mỗi lúc mỗi ngời lên, lấp lánh như ánh tinh quang.

Chung quanh tĩnh xá, vắng lặng như tờ, tăng chúng toàn tụ đều tập trung tại sân chính điện, không một ai hay biết Y Mộng Lăng đã...

o O o

Tia sáng ban mai vừa rọi trên nóc Thiên Vương tự, Tử Lâm đại sư khẽ nói:

– Họ tới rồi đó!

Từ phía cổng chùa, nhiều bóng người thấp thoáng ẩn hiện, rồi một đoàn hơn bốn mươi người theo sau ba vị lão giả từ từ đi tới. Hồng Ngự đại sư đã nhận ra, lão hòa thượng đi bên trái mặc tăng bào màu nguyệt bạch là Liễu Liễu thần tăng, chưởng môn đời trước của Thiếu Lâm phái, lão bà đi bên phải, mặt mày xấu xí, tóc phủ tận vai, tay cầm cây Phủ Đầu trượng, chính là Thiên Quỷ giáo hoàng Quỷ Cư bà. Còn lão già áo vàng đi giữa, thân hình khô vi, nét mặt hiền hòa đáng kính chính là Không Minh đảo chủ Không Minh Nhất Tẩu Lăng Huyền Trai. Đoàn người bước đi có vẻ khoan thai, nhưng thực ra mau lẹ dị thường.

Cặp mắt chuột nhỏ như hạt đậu của Quỷ Cư bà tủa hai đạo hung quang nhìn chung quanh Thiên Vương tự khắp lượt, nhưng chẳng coi bọn tăng lữ của chùa này vào đâu! Mụ vừa đi, vừa động đầu cây Quỷ Đầu Cư Trượng xuống những phiến đá lót đường, vang lên tiếng thành thịch.

Bầy tăng lữ Thiên Vương tự người nào cũng thấy nét mặt nghiêm trọng, biến đổi theo mỗi bước đi của đoàn người mỗi lúc mỗi áp lại gần, không khí khẩn trương, họ có cảm giác như đã ngửi thấy mùi máu tanh sặc sụa!

Không Không Nhất Tẩu Lăng Ngọc Trai vừa đặt chân lên sân chùa, nhìn đại trận “Bách Tăng Hội Tôn” một lượt, cất tiếng cười khà khà:

– Lão hủ rất lấy làm vinh hạnh được các vị đại sư đón tiếp long trọng như thế này.

Dứt lời, lão ta chấp tay hướng về phía Tử Lâm đại sư vá chào một cái. Tử Lâm đại sư cũng chấp tay trước ngực, miệng niệm phật hiệu cuối mình đáp lễ. Giữa lúc đại sư còn khom lưng, bỗng thấy một đạo kinh lực vô hình, ào tới. Đại sư vội vàng vận chuyển nội lực đẩy ra kháng cự, hóa giải ngay nguồn kinh lực của đối phương.

Tử Lâm đại sư thâm nhủ:

– “Không Không Minh Ly Thập Bát Thủ” của Không Không Nhất Tẩu quả

thật danh bất hư truyền, chiêu thức phát xuất một cách vô hình, vừa rồi gặp người công lực hơi kém, chắc đã tán mạng giữa tràng. Hừ! Nhưng mà Lăng Huyền Trai nhà người chỉ diệu võ dương oai được ở ngoài hoang đảo, chớ vào Thiên Vương tự này thì đừng mơ tưởng thành công.

Còn Không Không Nhất Tẩu thì thầm nghĩ:

– Lão trọc này, võ nghệ quả không thẹn là tay đứng đầu Thiên Vương thất tăng, nhưng hôn nay, dưới mắt lão phu, bọn Thiên Vương tự các người cũng chẳng đáng gì.

Cả hai cùng nhìn nhau một chập, rồi Tử Lâm đại sư lên tiếng trước:

– Lăng thí chủ không quảng đường xa tới đây, chẳng hay có việc gì chỉ giáo?

Lăng Huyền Trai mỉm cười đáp:

– Lão hủ đến quấy nhiễu quý tự là muốn tìm gặp đứa cháu ngoại có câu chuyện gia đình, vì lão hủ được nghe Liễu Liễu đại sư mách bảo đứa cháu của lão phu tên Y Mộng Lăng hiện đang có mặt tại quý tự, chẳng hay đại sư có thể nể mặt lão hủ cho ông cháu lão hủ được gặp nhau không?

Tử Lâm đại sư đứng lặng thinh chưa đáp, Không Không Nhất Tẩu đã nói tiếp:

– Chắc đại sư cũng vì tinh thần từ bi hỉ xả, phổ độ chúng sanh của Đức Phật mà chẳng nỡ nào cự tuyệt lời yêu cầu của lão hủ.

Tử Lâm đại sư vội trầm giọng đáp:

– Chuyện Lăng thí chủ luôn gặp Y Mộng Lăng, chẳng có gì trở ngại đáng nói, mà Lăng thí chủ đem theo biết bao nhiêu là cao thủ khí thế tỏ ra như có phần như muốn để

diệu võ dương oai, bắt ép bốn tự phải phải...

Không đợi Tử Lâm đại sư nói hết, Quỷ Cưu bà đứng bên cạnh đã nổi hung tính, cướp lời:

– Hơi đâu mà tổn lời lý luận với lão trọc thối tha đó làm gì. Chúng ta cần thằng nhỏ Y Mộng Lăng thì bọn Thiên Vương tự phải ngoan ngoãn đưa ra, bằng không, lão thái bà đây nổi nóng lên sẽ cho một lửa thiêu rụi ngôi chùa mục nát này bây giờ!

Lam Châu đại sư quát lớn:

– Mụ quý bà, mi dám...

Quỷ Cưu bà hét lên một tiếng quái dị hoành ngon Quỷ Đầu trượng, ngắt lời:

– Sao ta không dám!

Lam Châu đại sư lập tức vung thiền trượng bổ xuống giữa đầu Quỷ Cưu bà một tiếng “Vụt”. Nếu trúng, mụ Quỷ bà chắc đã biến thành đồng thệ nát!

Quý Cưu bà vùng cất tiếng cười khắc khắc quái dị, một tay vung Quỷ Đầu trượng đón đỡ, một tay vận kinh lực phát ra tiếng gió re re điểm vào các huyết đạo “Kiên Tĩnh”, “Huyền Kỳ” và “Tốn Huyết” của đối phương.

Thấy vậy Lam Châu đại sư cũng gầm lên một tiếng như sấm, thiên trượng biến chiêu, đổi thế từ trên giáng xuống sang thế lao đầu gậy thẳng tới, nhằm giữa ngực địch thủ, khiến Quý Cưu bà cũng phải nhảy lui gồm sợ. Đây là môn tuyệt học đặc ý nhất của Lam Châu đại sư – Pho trượng pháp “Bách Diệp Thiên Phi” gồm ba mươi sáu chiêu – pho trượng pháp này khi triển khai, uy lực mỗi lúc mỗi mạnh, nếu địch thủ công lực hơi kém, sẽ khó lòng cự nổi chỉ trong vòng năm chiêu đầu thôi.

Các đại cao tăng Thiếu Lâm Tự cũng có nhiều vị cao thủ xử dụng trượng pháp, nhưng khi nhìn trượng pháp của Lam Châu đại sư có oai lực chuyển động núi non như vậy, thì họ cũng ngán thềm công lực vô biên của đối phương. Đây không phải là nói “Phong Ma trượng pháp” của Thiếu Lâm tự kém oai lực hơn “Bách Diệp Thiên Phi” trượng pháp của Thiên Vương tự, mà muốn nói đến trình độ thành đạt võ nghiệp của mỗi người.

Quý Cưu bà cất tiếng cười the thé, nói:

– Trượng pháp của tiểu hòa thượng người đối với lão thái bà đây, chẳng có gì đáng gọi là hay ho, mi hãy coi đây.

Dứt lời, mục liền thi triển chiêu “Vạn Quỷ Tranh Thực” với trượng thế ảo biến kỳ dị tạo thành một vầng hắc quang, đồng thời thi triển cả “U Minh Âm Khí” một môn võ công rất hãi người trong Thiên Quỷ Bí Lục. Lập tức, bóng trượng như mưa sa chớp giạt, và âm khí rợn người bao tỏa cả một trượng vuông.

Bình thường đối phó người khác, Quý Cưu bà chỉ xử dụng một pho “Đả Quỷ Thất Trượng” đã đủ đánh thắng đối phương, nhưng hôm nay với Lam Châu đại sư, chẳng phải tầm thường, nên mục phải cùng một lượt thi triển hai môn tuyệt học.

Võ công của phe tà ma ngoại đạo, tuy không hùng hậu bằng tuyệt học chính tông, nhưng về âm hiểm độc ác thì huyền môn võ công lại không bằng.

Không Không Nhất Tẩu đứng một bên lẳng lặng nhìn Quý Cưu bà giao đấu cùng Lam Châu đại sư, mặt vẫn luôn giữ vẻ bình thường chẳng chút vui mừng hay khích động gì.

Tâm địa của một tay kiêu hùng, khiến người ta thật khó mà suy đoán.

Liễu Liễu thần tăng thì cặp mắt không chớp, hết sức chăm chú theo dõi cuộc đấu của hai người.

Tử Lâm đại sư thì hình như hết sức tin tưởng vào tài nghệ của người sư đệ mình nên ánh mắt ông ta luôn luôn chú ý về phía Không Không Nhất Tẩu.

Nhìn vào trận đấu, bề mặt thấy hai người có vẻ ngang tài, nhưng nhận xét kỹ thì Quý Cưu bà có vẻ kém thế, vì mục ta đã phải thi triển cả hai môn tuyệt học “Đả

Quý Thất Trọng” và “U Minh Âm Khí”, trong khi Lam Châu đại sư chỉ xử dụng có một pho “Bách Diệp Thiên Phi” trọng pháp. Dưới con mắt của hai tay cao thủ tuyệt đỉnh, Không Không Nhất Tẩu và Liễu Liễu thần tăng họ đều hiểu rõ như vậy, và chính Quý Cửu bà, mẹ ta cũng biết Lam Châu đại sư là tay lợi hại, nhưng vì đứng trước hàng trăm con mắt của Thiên Quý giáo đồ và các tăng lữ Thiên Vương tự, mẹ ta đâu có chịu kém, huống chi bản chất mẹ lại vốn là một vật hung hăng vô song.

Trong một chiêu “Kinh Thủy Trường Lưu” của Lam Châu đại sư đưa ra, Quý Cửu bà vung trượng đón đỡ, đầu trượng của mẹ vừa chạm vào thân trượng đối phương, lập tức như có một đạo kinh lực nóng bỏng chuyển từ đầu trượng xuyên vào chưởng tâm, rồi từ chưởng tâm xuyên thẳng đến giữa ngực, đồng thời có tiếng Lam Châu đại sư quát:

– Hãy buông gậy!

Kinh lực hùng hậu vô song của Lam Châu đại sư nếu Quý Cửu bà không buông gậy mà cố vận công kháng cự thì thế nào cánh tay phải cũng bị gãy. Nhưng không dè, mẹ ta vốn hung hăng ác độc, nên chỉ thấy mẹ khẽ nghiêng mình một cái, tay tả bất thành linh tung ra văng “Kim Ty Cổ Độc”, nhiều tia sáng nhỏ màu vàng lóe lên một cái rồi tắt ngay. Lam Châu đại sư kêu thầm một tiếng:

– Nguy tai!

Tử Lâm đại sư đứng bên ngoài cũng kịp thời phát giác, vội giơ hữu chưởng đẩy ra một đạo kinh phong nhảm vắn “Kim Ty Cổ Độc”.

Liễu Liễu thần tăng cũng cười lạt một tiếng, tung chưởng đẩy bật đạo kinh lực của Tử Lâm đại sư trở về.

Hai vị hòa thượng này, có thể nói là hai tay tuyệt đỉnh cao thủ của Phật môn, nên khi chưởng lực của họ chạm nhau, tạo thành tiếng “ầm” lớn, không khí chấn động ào ào.

Tử Lâm đại sư đứng nguyên bất động. Liễu Liễu thần tăng đôi vai khẽ lắc lư.

Trong những đợt kinh phong chuyển động, có tiếng vi vu bay lượn của “Kim Ty Cổ Độc”. Cái lợi hại của “Kim Ty Cổ Độc” là ở chỗ, bị trúng chưởng lực không rút có thể tự tiếp tục bay lượn đi tìm mục tiêu công kích, cho đến khi nào gặp đối thủ mới thôi.

Quý Cửu bà bình sinh luyện được rất nhiều tuyệt kỹ, tử như “Thiên Quý Thất Trọng”, “Thiên Quý thần địch”, “Chiêu Hồn Pháp Âm”, và lợi hại nhất là môn “Kim Ty Cổ Độc”; kẻ nào bị trúng loại Cổ Độc này, thì chỉ có nước quy phục Thiên Quý giáo để phục dịch nô lệ cho mẹ mà thôi!

Liễu Liễu thần tăng tung ra một chưởng không đẩy lui được Tử Lâm đại sư thì cảm thấy mất mặt, ông ta lập tức thi triển thần công “Kim La Hán Khí” đã dài công ngồi tu luyện trong “Dưỡng Tâm thất” tại Thiếu Thất Phong.

Bạch Túc đại sư trong bụng luôn luôn nhớ tới vụ Liễu Liễu thân tăng bắt giữ Ngô Nguyệt Cầm, nên vừa thấy Liễu Liễu thân tăng ra tay lập tức cất tiếng cười lạt, xông lên nghênh chiến.

Vừa bước tới, Bạch Túc đại sư đã lớn tiếng quát hỏi:

– Bần tăng có vài điều muốn hỏi đại sư?

Liễu Liễu thân tăng khẽ hừ một tiếng, giọng lạnh lùng:

– Nhà ngươi chưa mở miệng, lão nạp đã biết, có phải ngươi định hỏi đến sự sống chết của sư huynh ngươi là Hoàng Chung đại sư chứ gì? Lão sư bất tài đó đã bị chết dưới tay của lão nạp rồi!

Bạch Túc đại sư vô cùng bi phẫn, sấn tới hai bước, hét lớn:

– Hoàng Chung sư huynh đối với mi không thù không oán, tại sao mi lại sát hại?

Liễu Liễu thân tăng cười ha hả:

– Vì bức “Khổ Thanh đồ” buộc lòng ta phải làm như thế. Hôm nay ta tới vùng Nam Cương này cũng chỉ nhằm bắt lại thằng nhỏ Y Mộng Lăng để hỏi cho ra chỗ cất giấu bức “Khổ Thanh đồ”, một bảo vật mà ta cùng Không Không Nhất Tẩu đã phí công truy tầm hơn hai mươi năm nay...

Liễu Thân Tăng chưa dứt lời, Bạch Túc đại sư đã thét vang như sấm:

– Là một kẻ đã xuất gia như mi dám ngang nhiên kể chuyện giết người cướp của như vậy mà không biết thẹn!

Liễu Liễu thân tăng trợn mắt, xà hai đạo lãnh quang, hỏi:

– Mi nói sao?

Bạch Túc đại sư gắng từng tiếng:

– Thiếu Lâm tự được Trung Nguyên võ lâm tôn là Thái Sơn Bắc Đẩu thánh gia, mi đã làm tới chức chưởng môn của phái này mà dám ngang nhiên nói chuyện phô trương hành động giết người cướp của như thế, phỏng rằng giang hồ võ lâm nghe được thì nhục nhã biết bao?

– Bây giờ ngươi muốn gì?

– Võ lâm giang hồ luôn luôn ân oán phân minh, hôm nay bần tăng phải đòi lại nhà ngươi món nợ của Hoàng Chung sư huynh!

Liễu Liễu thân tăng cất tiếng cười hắc hắc:

– Chỉ sợ nhà ngươi sắp sửa theo Hoàng Chung sư huynh của ngươi xuống cõi âm minh địa phủ mà thôi. Vừa rồi ngươi có muốn hỏi ta vài điều, vậy còn điều gì nữa hỏi nốt đi, kéo sẽ hối hận.

Bạch Túc đại sư đang định đáp lời chợt nghe Lam Châu đại sư kêu lên một tiếng “Hự” thân hình lão đảo tháo lui về sau mấy bước, đồng thời, Thanh Đăng đại

sư múa đao loang loáng xông ra ngăn chặn Quỷ Cữu bà đuổi theo.

Lam Châu đại sư nhìn trên vai mình, thấy một vết lủng nhỏ máu chảy thấm áo sặc mùi tanh hôi, thì biết đã bị trúng Kim Ty Cổ Độc của Quỷ Cữu bà. Ông ta vung thiền trượng định nhảy ra tái chiến địch thủ, thì Tử Lâm đại sư đã mau lẹ nhảy tới điểm bế huyết đạo bên vai bị thương, bằng chậm trễ, Kim Ty sẽ theo mạch máu vào tâm mạch, thì dù có gặp được Thần Y Quốc Thủ, hay Đại La Kim Tiên cũng vô phương cứu chữa, vẫn hồi sinh mạng.

Điểm xong huyết đạo cho người sư đệ, Tử Lâm đại sư vừa quay ra, chạm ngay ánh mắt sắc lạnh của Không Không Nhất Tẩu.

Hai người nhìn nhau chằm chập.

Một bên là đại trận “Bách Tôn Hội Tôn” Thiên Vương tự.

Một bên là Thiếu Lâm quần tăng và Thiên Quỷ giáo đồ.

Luồng gió như nhẹ thổi buổi ban mai, nhưng chẳng mang chút không khí thanh sáng nào, mà chỉ sặc mùi sát khí khấn trương!

o O o